

[Steincke.]

argument. Jeg kan oplyse, at de eneste demokratiske lande, der netop har givet domstolene denne kompetence, er Norge og Amerika, og begge steder er det begrundet i ganske særlige forhold.

Jørgen Jørgensen: Når de ærede ordførere for venstre og det radikale parti har fundet anledning til herfra at bekræfte, at de har arbejdet ud fra den forudsætning, at dette lovforslag var i overensstemmelse med grundloven, skal jeg blot tilføje, at den samme opfattelse har vi haft, der fra mit partis side har deltaget i udvalgsbehandlingen af dette lovforslag. Jeg tør naturligvis slet ikke blande mig i diskussionen mellem de herrer jurister, men når man sidder dernede som ganske almindeligt menneske og hører på diskussionen, spørger man sig selv: ja, men når de herrer nu er færdige med at diskutere, har så ikke Højesteret til syvende og sidst at afgøre, hvorvidt den har denne kompetence eller ej? Det er et spørgsmål, som jeg, hvis det er tilladt, kunne ønske at stille til de to ærede medlemmer, der har diskuteret kompetencespørgsmålet. Jeg har altså haft den opfattelse, at man kunne regne med, at Højesteret havde denne ret til at gribe ind i et spørgsmål, hvor borgerne følte deres retssikkerhed gået for nær. Jeg har haft den opfattelse, at det afgjorde Højesteret selv, og vil forsåvidt gerne have en retsbehandling — når nu tiden alligevel bruges til noget nyttigt — med hensyn til, om dette er en helt forkert betragtning eller ikke.

Elmquist: Jeg vil gerne til den højtærede formand bemærke, at det, at andre demokratiske lande ikke har den prøvelsesret, behøver da ikke at betyde, at man ikke i et demokratisk land netop kan gøre gældende, at det i et demokratisk land er en sund og naturlig garanti for borgerne at have. Det kan godt være, at disse andre lande overhovedet ikke har anledning til at lade deres love prøve, eller at disse andre lande ikke har haft spørgsmålene så nær inde på livet som vi. Det er ikke til at afgøre, hvilket standpunkt de eventuelt i dag ville tage. Jeg synes, det er ganske ligegyldigt, hvordan disse andre lande stiller sig til spørgsmålet. Det afgørende er, om vi mener, det er sundt og rigtigt i en demokratisk stat at have denne garanti for borgerne. Det mener jeg altså, det mener alle de jurister, jeg har nævnt, det mener det store flertal af Danmarks

jurister i dag, og det standpunkt må vi have lov til at have.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, at det sårer mig lidt, at det ærede medlem efter de forskellige indlæg, jeg har fremsat, ikke er blevet klar over, hvad jeg mener med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt det er Højesteret, der bestemmer dette eller ej. Det krænker mig en lille smule, og det krænker mig navnlig, når jeg tænker på den megen ros, jeg har fået af den højtærede formand som en fortrinlig debattør og defensor. Jeg håber, det er gået op for i hvert fald de øvrige ærede medlemmer, at det, jeg har søgt at slå fast, ikke een, men mange gange, er, at det er Højesteret, der afgør dette spørgsmål — det, som det ærede medlem spurgte om —, og at det er Højesteret, der har afgjort det og afgjort det således, at Højesteret har prøvelsesretten. Det er det, der er blevet anerkendt af de fleste af nutidens jurister, indbefattet den tidligere radikale justitsminister hr. Zahle, som i princippet var imod prøvelsesretten, men som i folketinget indrømmede, at Højesteret har tiltaget sig denne ret. Det er også anerkendt af den tidligere højesteretspræsident, dr. jur. Troels G. Jørgensen, der var enig med hr. Steincke i, at Højesteret ikke burde have prøvelsesretten. Når Højesteret har taget prøvelsesretten, må vi bøje os for den. Vi har den her i landet, det er faktum, det var det, jeg begyndte med at forklare. Det håber jeg alligevel er gået op for ærede medlemmer, at herom er der ingen tvivl. I dag er det Højesteret, der bestemmer, om lovene er grundlovsstridige eller ej.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 56 stemmer mod 1.

Første næstformand (Stensballe): Lovforslaget vil nu blive oversendt til folketinget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredie behandling af forslag til lov om udstylning og sammenlægning m. m. af faste ejendomme.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 401).

Der var ikke stillet ændringsforslag.